

Cuvânt înainte

Perplexitatea lui Heraclit în fața *logos*-ului este a noastră, a tuturor, dincolo de timp și dincolo de geografie. „Logos-ul etern oamenii nu sunt în stare să-l înțeleagă, nici înainte de a auzi despre el, nici după de au auzit prima oară...” (fr. 1).

Ce este în sine, în noi și în lucrurile lumii, cum participăm la el și cum el stă în toate dar în nimic ca atare sunt întrebări la care, se prea poate, nu vom răspunde niciodată. Și este bine așa... Este bine că sunt întrebări care etern ne provoacă, etern promițând și tot asemenea învăluindu-se misterios.

Dintre multele interogații fără de capăt, cele pe care *logos*-ul ni le provoacă sunt de gravitate maximă. De aceea ele s-au ivit printre primele și stăruie mereu, ademenindu-ne dar și făcându-ne să ne aplecăm tot mai mult asupra limitei ființei noastre. Aceasta nu pentru a lua mereu cunoștință de nimicnicia ei, ci, dimpotrivă, pentru a afla ce suntem și ce putem, ce nu suntem și ce nu putem.

Ion Cordoneanu știe că rostul filosofiei și al filosofului nu este să strice „corola de minuni” a întrebărilor lumii, dacă a filosofa este a întreba neîncetat pe seama marilor interogații și a marilor nedumeriri. Filosofia nu este menită marilor răspunsuri, ci marilor întrebări. În aceasta stă șansa ei.

Așadar, știind ce orice filosof trebuie să știe, Ion Cordoneanu a ales, parcă spre a nu cădea din condiție, o temă (nu motiv) care nu-ți permite, așa zicând după Lessing, adevărul ci căutarea lui. De altminteri, lumea „logos-ului” este pentru noi, cu precădere, una de căutat.

Creație și întrupare.

Teoria Logosului de la Ioan Teologul la Atanasie cel Mare

Când pare să fi ajuns la un răspuns și să fi atins o certitudine, de îndată îți dai seama că este nevoie să te întrebi încă mai mult, încă mai grav. De fapt, marea șansă de adevăr a unui răspuns ține de convertirea sa în întrebare.

Cartea aceasta despre *ontologia Logosului în secolele II-IV d. Hr.*, la granița dintre filosofie și teologie, dar din situare filosofică, este, cel puțin din acest punct de vedere, privilegiată. Nu înseamnă și că superioară celeilalte. Când este vorba de o temă atât de complexă, pe cât mai multe și pe cât mai diferite, chiar opuse, raportările, pe atât șansele de „încercuire” sunt mai mari. Trebuie, în genere, să credem în complementaritate.

Peste atâtea, această carte de filosofie a logosului este și îndemn la acest exercițiu, fără de existența căruia nu știu ce s-ar alege de știința noastră.

Acad. Gheorghe Vlăduțescu